

ки срібляники, богачі, значні козаки: Войтенко, Золотаренко та Гаврило Довгополенко.

— А чи не піти нам, шановні панове, до шинкарки? — сказав один з дуків, скося поглянувши на козака нетягу.

— До Настї Горової, шинкарочки степової? — спитав ся другий дукач, усміхаючи ся.

— А хоч би і до Настї.

— Добре, панове. У неї є такий запридух, горілка оковита, що аж очі рогом лізуть від одної чарки — додав третій.

А нетяга мов би й не чує того та навіть і щез кудись.

Але коли дуки увійшли в шинок та поздоровкали ся з гарною молодію шинкаркою, то побачили, що обірванець-нетяга був вже тут: він стояв собі смирененько біля печі, та сушив свою шапку, що готова вже була зовсім розлізти ся.

Хоча після звичаю ті, що пізнійше увійшли, повинні були поздоровкати ся з тим, що сидить уже в хаті, але бундючі дуки того не зробили і гордо позасідали коло стола.

— Гей, Насте, серце! — сказав старший з дуків. — Давай нам меду та доброї горівки.

— Якої-ж вам, паночку, горівки дати? — зашебетала шинкарка, дзвенючи намістами та дукачами. — Простої чи оковитої?

— Самої пекельної — запридуху, — пояснив другий.

— Спотикачу, лядька спотикайленка, — додав третій.